

Living the Lotus

7
2021

Buddhism in Everyday Life

VOL. 190

Living the Lotus Vol. 190 (Tháng 7 2021)

[Phát hành]

Hội Rishso Kosei-kai – Bộ phận truyền đạo quốc tế
Fumon Media Center 3F, 2-7-1 Wada,
Suginami-ku, Tokyo, 166-8537 Japan

TEL: +81-3-5341-1124

FAX: +81-3-5341-1224

Email: living.the.lotus.rk-international
@kosei-kai.or.jp

Người chịu trách nhiệm biên tập: Keiichi Akagawa

Trưởng ban biên tập: Kensuke Osada

Nhân viên biên tập: Nhân viên bộ phận truyền đạo quốc tế

Hội Rishso Kosei-kai là giáo đoàn Phật giáo tại gia lấy Pháp hoa tam bộ kinh làm cơ bản, được sáng lập vào năm 1938 bởi Khai tổ Nikkyo Niwano và Phó tổ Myoko Naganuma. Đây là tập hợp những người có nguyện vọng phát huy lời dạy của Đức Thích Tôn tại gia đình, nơi làm việc, xã hội địa phương và muốn xây dựng một thế giới hòa bình. Hiện tại thì cùng với chủ tịch Nichiko Niwano, những người hội viên chúng ta đang phấn khởi nỗ lực trong công việc truyền giáo truyền đạo đồng thời bắt tay hợp tác với mọi người trong các lĩnh vực mà trước hết là lĩnh vực tôn giáo, tích cực tham gia nhiều hoạt động hòa bình khác nhau trong nước và nước ngoài.

Trong tiêu đề Living the Lotus—Buddhism in Everyday Life (Sống Kinh pháp hoa ~ Phật giáo trong sinh hoạt) thì có chứa đựng nguyện vọng phát huy lời dạy của Kinh pháp hoa trong cuộc sống hàng ngày để làm cho cuộc sống phong phú và có nhiều giá trị hơn nữa giống như bông sen đẹp nở trong bùn lầy. Thông qua tạp chí này, chúng ta truyền đi lời dạy của Phật giáo có thể phát huy được trong cuộc sống hàng ngày tới mọi người trên khắp thế giới bằng Internet.

Bài thuyết giảng của chủ tịch

Mang đôi mắt của lòng yêu thương

Nichiko Niwano
Chủ tịch Hội Risho Kosei-kai

“Mang đôi mắt từ bi để nhìn chúng sinh” nghĩa là gì?

“Mang đôi mắt từ bi để nhìn chúng sinh, Phúc tụ hải vô lượng” — đây là một đoạn được mọi người biết tới như là một bài thơ haiku nổi tiếng trong “Phẩm phổ môn Quan Thế Âm bồ tát” của Kinh Pháp Hoa.

Đây là điều nói lên rằng nếu nhìn chúng sinh bằng đôi mắt từ bi thì sẽ có phúc vô lượng tụ lại và nhìn thế gian hay mọi người bằng đôi mắt từ bi có nghĩa là cách nhìn trân trọng những sự việc như thế nào ạ?

Nhà thơ Sansei Yamao, người mà tôi đã giới thiệu ở mục này trong số tháng 6, đã thuyết giảng làm sáng tỏ một cách dễ hiểu sự chân thực về những lời dạy của phật, thứ cũng có thể nói là câu trả lời cho việc đó, trong một bài thơ gọi là “Quan Thế Âm bồ tát”. Xin để tôi giới thiệu một phần tác phẩm.

“Quan Thế Âm bồ tát có nghĩa là / Tấm lòng thương yêu sâu sắc, Đang chảy khắp thế gian / Và là một tấm lòng thương yêu sâu sắc / Đang chảy bên trong tôi / (lược bớt) / Nếu có một người mang tới niềm vui cho tôi / Thì người đó là Quan Thế Âm bồ tát / Và nếu có một cây mang tới niềm an ủi cho tôi / Thì cây đó không nghi ngờ gì nữa là Quan Thế Âm bồ tát / (lược bớt) / Nếu tôi không trách mắng người khác / Thì đó là Quan Thế Âm bồ tát / Nếu bạn tha thứ cho tôi / Thì tại đó Thánh Quan Thế Âm bồ tát, Đã hiện ra ngay trước mặt / Quan Thế Âm bồ tát có nghĩa là / Tấm lòng thương yêu sâu sắc, Đang chảy khắp thế gian / Và đó chính là một tấm lòng thương yêu sâu sắc / Đang chảy bên trong cả bạn lẫn tôi” (‘Bước đi qua khu rừng Kinh Quan Âm’, nhà xuất bản Yasosha xuất bản)

Tôi nghĩ rằng đây là một bài thơ tuyệt vời mà chỉ cần đọc qua một lượt thì ai cũng tự nhận thức được về phật tính. Có lẽ là tấm lòng từ bi của tác giả, người luôn mong muốn rằng “Tôi muốn mọi người hiểu được những việc quan trọng một cách thật sự” đã trở thành trí tuệ để tác phẩm này - một tác phẩm truyền tải sự chân thực của những lời dạy bằng lối diễn đạt dễ hiểu, được ra đời.

Nếu suy nghĩ về chỗ mang ý nghĩa “Mang đôi mắt từ bi để nhìn chúng sinh” với sự gợi mở là bài thơ này thì phải nhìn thấy được rằng tấm lòng từ bi sâu sắc giống như Quan Thế Âm bồ tát đang chảy ở bên trong bất kỳ ai. Và phải nhìn thấy được rằng cho dù mỗi người có cách sống của riêng mình nhưng chúng ta đang cùng nhau sống đời một “sinh mệnh” lớn lao là một khối thống nhất giữa bản thân và người khác với tư cách là một người trong toàn thể, và mỗi người đều đang nhận được sinh mệnh đáng quý giống như thế. Đó là thứ có thể gọi là đôi mắt của lòng yêu thương để mời gọi phúc vô lượng tới.

Trở thành ánh đèn chiếu rọi bước chân

Tác gia Wahei Tatematsu đã viết thành tùy bút những trải nghiệm khi leo lên núi Nantai ở tỉnh Tochigi, nơi được yêu thích với tư cách là ngọn núi của tín ngưỡng.

Nghe nói là ngày hôm đó khi lên núi mà không mang theo đèn pin, đoàn của ông Tatematsu xuống núi bị muộn nên gặp lúc mặt trời lặn và việc đi bộ qua con đường núi trở nên khó khăn. Ở nơi xa tít chỗ đang bước đi có hồ Chuzenji và ở bờ hồ thì có ánh sáng của cửa hàng quà lưu niệm hay quán trọ sáng lên còn bóng tối trong núi thì chỉ càng lúc càng tối thêm. Lúc đó, họ bỗng nhìn thấy ánh sáng yếu ớt ở phía trước. Đó là ánh đèn le lói của chiếc đèn pin mà một phụ nữ lúc đó đang ngồi thụp xuống vì mệt mỏi ở phía trước con đường cầm theo. Nhóm của ông Tatematsu bước lại gần người phụ nữ đó và mang giùm hành lý cho cô ấy. Rồi họ vừa chiếu rọi bước chân bằng ánh đèn le lói, mong manh vừa cùng nhau xuống núi.

Ông Tatematsu đã viết lại như thế này. “Chúng tôi, những người bước đi cùng, là Quan Âm đối với người phụ nữ đó, và người phụ nữ đó đã chiếu rọi bước chân cho chúng tôi bằng đèn pin nên đối với chúng tôi thì đó chính là Quan Âm. Ánh sáng ở đằng xa thì cho dù là lượng ánh sáng có nhiều như thế nào nhưng cũng chẳng cứu rỗi được gì. Thay vào đó, cho dù là ánh sáng mà mình cảm thấy không yên lòng nhưng nếu ở ngay trước mặt thì nó sẽ trở thành sự cứu rỗi to lớn”. Chính trong ánh sáng mờ nhạt gọi là sự lo lắng bồn chồn hay lòng đồng cảm mà sẽ có bồ tát hiện ra.

Đó là bản thân chính thể giới của “phổ môn thị hiện” trong Kinh Quan Âm, bộ kinh chỉ dạy rằng Đức Quan Âm sẽ hiện ra ở mọi lúc mọi nơi để chỉ cho biết phương cách cứu rỗi. Và Kinh Quan Âm mang tới cho chúng ta sự động viên và sự cứu rỗi rằng nếu mỗi người chúng ta lấy một đoạn trong phần kết của “Phẩm như lai thọ lượng” - được mọi người gọi là tận cùng của lòng từ bi, là “Phải làm sao để đưa chúng sinh đi vào con đường vô thường, Và nhanh chóng thành tựu phật thân” làm mong ước của bản thân để đồng cảm với người khác thì tại đó sẽ có rất nhiều bồ tát được sinh ra, và mọi người sẽ có thể sống hạnh phúc.

(Kosei - số tháng 7 năm 2021)

Spiritual Journey

Được bài nói chuyện về phật pháp của Đức Khai Tổ khích lệ

Kayoko Wekarski

Hội Rissho Kosei-kai ở New York, Chi bộ Florida

Thuyết pháp trải nghiệm này là bài được phát biểu tại Lễ sinh nhật Đức Khai Tổ được tổ chức tại giáo hội New York vào ngày 15 tháng 11 năm 2020.

Đức Phật, Đức Khai Tổ, thầy chủ tịch, tôi mong được mọi người giúp đỡ ạ.

Tôi xin chân thành cảm ơn vì đã được sắp xếp cho thuyết pháp tại một ngày đặc biệt là Lễ sinh nhật Đức Khai Tổ.

Sự gặp gỡ giữa tôi và Hội Kosei-kai là nhờ có sự dẫn đường chỉ lối của cô tôi, người lúc này đã mất. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy tạp chí ‘Kosei’ của Hội Rissho Kosei-kai là khi đang là học sinh trung học sơ sở. Đó là quyển tạp chí mà bà tôi nhận lấy từ cô tôi, người lúc đó là hội viên Hội Kosei-kai, và mang về nhà. Khi giờ một trang ra thì có hình ảnh và bài nói chuyện về phật pháp của thầy chủ tịch (Đức Khai Tổ hiện nay) với gương mặt tươi cười.

Năm 1977, vào năm một đại học, tôi lần đầu tiên bước chân vào giáo hội Okinawa cùng với cô tôi. Hôm đó, tôi rất cảm động với thuyết pháp trải nghiệm do một phụ nữ trẻ thực hiện và quyết định gia nhập hội.

Kể từ đó thì thông qua việc phát lại video nghi lễ được tổ chức tại trụ sở chính vào ngày giỗ v.v. mà tôi đã có cơ hội lắng nghe các bài nói chuyện về phật pháp của Đức Khai Tổ. Đức Khai Tổ được rất nhiều người ái mộ vì gương mặt tươi cười chân thật mộc mạc hiền dịu của mình, cách nói chuyện nhẹ nhàng sử dụng những từ ngữ dễ hiểu và cốt cách khiêm tốn luôn luôn suy nghĩ cho người khác.

Tôi nghe mọi người nói rằng cốt cách như thế của Đức Khai Tổ được bồi đắp tại quê hương Suganuma. Suganuma, nơi Đức Khai Tổ sinh ra và lớn lên, là một sơn thôn chìm sâu trong tuyết của tỉnh Niigata. Mọi người trong thôn có thói quen từ lúc thường ngày luôn giúp đỡ lẫn nhau và tôn kính thần phật. Nghe nói là Đức Khai Tổ đi học mà lúc nào cũng vừa chấp tay khăn vái thần phật. Ngoài ra,

ở Suganuma thì có một người được mọi người nói là người thầy cũ vĩ đại của Đức Khai Tổ. Người ông, cha mẹ và thầy hiệu trưởng trường tiểu học của Đức Khai Tổ đã ảnh hưởng to lớn tới cuộc đời của Đức Khai Tổ. Ông của Đức Khai Tổ đã nói với Người khi còn nhỏ tuổi rằng “Cháu sẽ trở thành một con người tận hiến vì người khác, vì thế giới đây”.

Khi Đức Khai Tổ tới thăm giáo hội Okinawa, tôi lần đầu tiên được trực tiếp nhìn thấy gương mặt tươi cười tuyệt vời của Đức Khai Tổ. Vì quá đỗi cảm động lúc đó, tôi chỉ nhìn chăm chăm vào gương mặt của Đức Khai Tổ mà không nhớ được là Đức Khai Tổ đã nói chuyện về điều gì.

Trong các bài nói chuyện về phật pháp của Đức Khai Tổ thì tôi luôn nhận được sự cảm động. Kể từ khi tới Mỹ vào năm 1978 thì do nhà tôi ở cách xa giáo hội của Hội Rissho Kosei-kai nên tôi khó lòng mà có thể bước chân tới giáo hội và quyết định sẽ lấy những bài nói chuyện về phật pháp của Đức Khai Tổ hàng tháng làm kim chỉ nam cho cuộc sống

Đón nhận bản tôn vào nhà trong khuyến thỉnh giáo hội tại nhà của Diane (bên phải)

mỗi ngày. Cả sau khi Đức Khai Tổ đã nhập diệt thì tôi cũng vẫn đọc những bài nói chuyện về phật pháp của Đức Khai Tổ được đăng trên tạp chí của Hội hay sách do Người viết ra. Trong số nhiều bài nói chuyện về phật pháp của Người, bài mà tôi đặc biệt có ấn tượng sâu sắc là bài nói chuyện về phật pháp có tiêu đề là “Phát triển phật tính và sứ mệnh của chúng ta” và được đăng trên tập sách mỏng ‘Living Lotus, Vol. 1, No. 2’ được biên soạn bởi các bạn nhân viên của giáo hội New York và trưởng giáo hội Koichi Nagamoto, người đang làm trưởng giáo hội New York tại thời điểm năm 2007 khi đó. Đó là bài nói chuyện về phật pháp vào tháng 10 năm 1956 và là bài được nói chuyện từ ngày xưa rất lâu rồi nhưng tôi đã có thể thay đổi được bản thân nhờ bài nói chuyện về phật pháp này và sau đó tôi đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần.

Khoảng thời gian đó là một thời kỳ rất gian khó về mặt kinh tế đối với gia đình chúng tôi. Chúng tôi chuyển nhà tới Florida vào nửa cuối năm 1994 và cho dù một thời gian trôi qua nhưng công việc của chồng tôi vẫn không ổn định, và tôi phải làm đồng thời hai công việc để lo liệu kinh tế gia đình. Chồng tôi cảm thấy nản lòng bắt đầu uống rượu. Vì trong tình trạng khổ sở như thế nên tâm hồn tôi bị cuốn hút bởi bài nói chuyện về phật pháp đó, một bài được bắt đầu với sự trích dẫn một câu ngôn ngữ rằng “Vui là hạt mầm của khổ, khổ là hạt mầm của vui”. Đó là nội dung rằng “Chính vì có nỗi khổ mà chúng ta mới có thể nếm trải được niềm vui. Việc mà chúng ta luôn nghĩ rằng đó là niềm vui sẽ trở thành nỗi khổ. Ngoài ra, việc mà chúng ta luôn nghĩ rằng đó là nỗi khổ sẽ chuyển thành niềm vui”. Đức Khai Tổ đã lấy ví dụ gần gũi để giải thích một cách dễ hiểu như sau đây.

“Lúc nào mọi người cũng ngồi rất đông ở bên trong đạo trường, việc gọi là ngồi so với những người đang đứng thì rất dễ chịu. Những vị đang đứng thì rất vất vả. Nhưng mà nếu ngồi quá lâu thì sẽ không còn là việc đáng biết ơn nữa. Việc gọi là ngồi có vẻ là dễ chịu nhưng nếu chỉ ngồi mãi thì sẽ trở thành khổ. Lần này thì ngược lại những người

đang đứng cũng có vẻ là khổ ải nhưng ngồi thì sẽ dễ chịu hơn nên khi kéo dài thứ gọi là dễ chịu thì lại trở thành khổ và kéo dài thứ gọi là khổ thì lại trở nên dễ chịu hơn”

Tôi đã được cho nhận lấy những lời nói của Đức Khai Tổ tiếp tục sau đó như sau đây.

“Đức Phật nói rằng thế giới này tất thảy đều là khổ. Và để chỉ ra cho chúng ta việc chúng ta có thể biến nỗi khổ thành niềm vui, Đức Phật đã thuyết giảng về tám vạn bốn ngàn pháp môn. Tuy nhiên, tu hành để làm mất đi nỗi khổ là cực kỳ khó khăn. Nhưng hãy thực hiện việc tu hành để loại bỏ cái bản trong tâm hồn cùng các bạn tăng già thì chúng ta sẽ bắt đầu có thể xử trí trong cả những việc khó khăn và có thể biến chúng thành niềm vui. Khi lắng nghe phật pháp và lấy những lời dạy đó làm nơi nương tựa thì có lẽ là con đường phía trước sẽ tràn đầy hi vọng và hạnh phúc. Cho dù không hiểu hết toàn bộ pháp môn trong Kinh Pháp Hoa nhưng chúng ta phải cúng dường mỗi sáng, dẫn đường chỉ lối cho người khác, và sống đời với lòng biết ơn mỗi ngày, và chúng ta không được quên đi những lời dạy của Đức Phật dù chỉ một thoáng chốc. Nếu làm thế thì sẽ dẫn tới việc chúng ta thọ trì pháp môn một cách thấu đáo”

Kể từ khi tôi đọc bài nói chuyện về phật pháp thì những việc mà tôi luôn nghĩ là khổ ải cho tới lúc này thay đổi hoàn toàn và tôi bắt đầu có thể chấp nhận với lòng biết ơn. Cho tới lúc đó thì tôi cảm thấy không hài lòng rằng tại sao mà mãi chồng tôi không được sắp xếp công việc nhưng tôi bắt đầu có thể nghĩ được là không phải đây là cơ hội để tự tôi rút kinh nghiệm về bản thân cho tới lúc này hay sao. Tôi bắt đầu nhìn thấy được nguyên nhân của nỗi khổ của bản thân mình. Tôi cho tới lúc đó đã luôn có thiên kiến đối với các sự vật sự việc và phân biệt đối xử với người khác theo nghề nghiệp của họ. Tôi đã luôn xếp hạng hơn kém đối với nghề nghiệp và xem thường các công việc không đòi hỏi chúng chỉ hay kỹ thuật cao. Tuy nhiên, sau khi đã có thể rút kinh nghiệm về tâm hồn của bản thân thì tôi bắt đầu có thể tôn trọng tất thảy mọi người đang cố gắng trong công việc mà trước tiên là những

Spiritual Journey

người làm việc ở hiện trường công trình thi công hay siêu thị. Tôi chợt cảm thấy những người đang làm việc tất cả đều thật tuyệt vời. Ngay cả tại khách sạn nơi mình làm việc, tôi cũng bắt đầu có thể biết ơn đối với các nhân viên phụ trách phòng dành cho khách hay rửa chén bát.

Và thêm một thay đổi nữa là việc tôi đã bắt đầu có thể đối mặt được với cả những việc khổ sở hay những việc mà mình không thích. Con người tôi trước đây hề có hiện thực không theo đúng ý mình là không thể chấp nhận được và nghĩ ngợi phiền muộn. Bài nói chuyện về phật pháp của Đức Khai Tổ đã mang tới cho con người tôi như thể một năng lượng to lớn. Đức Khai Tổ nói rằng “Chúng ta là con người bằng xương bằng thịt nên cũng có lúc sẽ bị bệnh tật và vào lúc cuối cùng thì ai cũng sẽ phải chết. Tuy nhiên, khi suy nghĩ về những vấn đề mang tính căn bản của những lời dạy phật giáo thì việc này không có chút gì là sẽ khổ cả. Giống như câu ‘Độ qua sinh - lão - bệnh - tử để đi tới cứu cánh niết bàn’ trong bộ kinh, chúng ta lúc bắt đầu thì thật sự khổ sở trong tứ khổ nhưng vào lúc cuối cùng thì có thể giác ngộ nhờ vào việc tu hành”. Ngay cả bây giờ thì những lúc khổ sở tôi luôn đọc bài nói chuyện về phật pháp của Đức Khai Tổ để tự nhủ rằng “Bây giờ cho dù có khổ sở nhưng mình hãy biến nó thành sự học tập để cố gắng với cảm xúc biết ơn” và lấy lại năng lượng.

Có một sự việc gần đây là kể từ khi đại dịch virus corona đang mới xảy ra, chồng tôi đã ngừng hẳn uống rượu. Tôi đã phiền muộn trong một thời gian dài vì việc uống rượu của chồng. Các bạn tăng già trong giáo hội đã chú tâm lắng nghe nỗi lòng khổ ải của tôi một cách hết sức nhẫn nại và hỗ trợ tôi trong suốt không biết bao nhiêu năm. Chồng tôi bị bác sỹ bảo là chức năng của thận đã giảm xuống chỉ còn 58 phần trăm. Thêm vào đó, vì chồng tôi cũng có cả bệnh mãn tính là bệnh tiểu đường nên khi biết rằng rủi ro về sức khỏe do lây nhiễm corona là rất cao, chồng tôi đã dứt khoát bỏ rượu và nói với tôi rằng “Anh đã hiểu rằng sức khỏe không phải là thứ đương nhiên sẽ có nên bây giờ thì anh đã bắt đầu nhìn thấy được về tổng thể cuộc sống hơn cả trước đây”. Tôi chợt cảm thấy rất đáng biết ơn việc gần

đây thì chúng tôi có thể chia sẻ hai người với nhau những niềm vui nhỏ bé như cùng nhau đi dạo, đi mua sắm, hoặc là cảm thấy vui vẻ về những cuộc trò chuyện ngẫu hứng.

Trong “Bài nói chuyện về phật pháp của Đức Khai Tổ” được đăng tải trong số tháng 11 năm 2020 của tạp chí nguyệt san ‘Yakushin’ do nhà xuất bản Kosei phát hành có đăng một câu nói là “Thay đổi chính bản thân mình”. “Có một phương pháp để biến tất cả những biến cố khác nhau xảy ra xung quanh con người mình thành những cuộc gặp gỡ tốt lành. Đó là việc thay đổi chính bản thân mình chứ không phải là cố gắng để thay đổi những người xung quanh. Như thế thì tự lúc nào đó những người xung quanh sẽ thay đổi”.

Việc thay đổi bản thân không phải là việc dễ dàng. Tôi nghĩ rằng chúng ta từ đây trở đi cũng sẽ phải gặp nhiều biến cố khó khăn khác nhau. Tuy nhiên, tôi định sẽ vượt qua chúng trong khi vừa luôn luôn nỗ lực để tự nhìn lại mình. Tôi sẽ khắc ghi trong lòng một cách thấu đáo những lời dạy của Đức Phật và những câu nói của Đức Khai Tổ, và chuyên tâm nỗ lực trong bỏ tất hạnh cùng với các bạn tăng già và gia đình. Tôi xin cảm ơn tất cả các bạn.

Tại nhà ở Orlando cùng với gia đình (ở giữa)